

Чванливе лоша

Юрій Ярмиш

На далекому лужку паслися лошата – цілий табун. Мамусі і татусі їх возили різні вантажі, допомагали людям. А малюки з ранку до вечора бігали наввипередки, валялися у шовковій, м'якенькій травичці. Лошата були дуже дружні. Тільки один малюк тримався осторонь.

– У мене мама найпрудкіша і найсміливіша, – ігогокав він. – І я прудкий і сміливий. Коли виросту, про мене весь світ дізнається! Ви станете звичайними сільськими кіньми, а я – скаковим конем!

Після таких слів ніхто не хотів дружити з ним. Та й саме лоша говорило, що обійдеться без друзів. Вони йому не потрібні!

Тільки одного разу трапилася біда. Помітили лошат голодні вовки. Сховалися вони в густій траві і почали наглядати – чи нема де поблизу малюка, що відбився від табуна.

Наше лоша щипало травичку, і як завжди, наодинці, далеко від товаришів.

Ось такий необережний малюк і потрібен був злим, голодним вовкам! Вони оточили його, сполошили і погнали до дрімучого лісу.

Злякалося, затремтіло лоша, а саме – ні звуку. Соромно йому кликати на допомогу товаришів. Адже воно говорило: "Я найпрудкіший і найдужчий!"

Бідолаха мчав з усіх сил, намагаючись повернути до табуна. Але вовки не давали йому це зробити. І закричало тоді лоша тоненько, жалісно:

– Браття, любі, виручайте! Гину!..

Миттю гукнули лошата дужих розумних собак. Швидко наздогнали собаки вовків, вступили з ними в бійку і прогнали.

А наше лоша, тремтяче й присоромлене, повернулося до своїх товаришів.